

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1429/07
26.12.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik advokat AB, protiv tužene Republike Srbije MUP - SUP Subotica, čiji je zakonski zastupnik RJP Odeljenje u Subotici i tuženog BB, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž-1. 146/07 od 09.07.2007. godine, u sednici održanoj 26.12.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž-1. 146/07 od 09.07.2007. godine

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Subotici P-1. 245/06 od 21.02.2007. godine odbijen je kao neosnovan primarni tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obaveže tužena da mu na ime naknade štete za isplaćenu zaradu isplati 318.187,51 dinar na osnovu člana 47. stav 2. Zakona o unutrašnjim poslovima iznos od 420.200,00 dinara na ime zakonske zatezne kamate, sa procesnom zateznom kamatom od 28.02.2003. godine do konačne isplate kao i da se obaveže tužena da mu na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih psihičkih bolova zbog povrede ugleda i časti isplati iznos od 300.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate. Odbijen je i eventualni tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obavežu tuženi da mu na ime naknade štete za neisplaćenu zaradu isplati iznos od 225.395,59 dinara i iznos od 281.175,69 dinara na ime zakonske zatezne kamate sa procesnom zateznom kamatom od 28.02.2003. godine do isplate, zahtev da se obavežu tuženi da mu na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih psihičkih bolova zbog povrede ugleda i časti isplati iznos od 300.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate. Stavom trećim obavezan je tužilac da tuženoj nadoknadi troškove postupka u iznosu od 67.500,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Subotici Gž-1. 146/07 od 09.07.2007. godine žalba tužioca odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv pravnosnažne presude donete u drugom stepenu, tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P-1. 630/01 od 29.06.2001. godine, poništene su kao nezakonite odluke tuženog i to rešenje SUP-a Subotica od 12.05.1999. godine i presuda Višeg disciplinskog suda MUP RS od 28.08.1999. godine jer je nastupila zastarelost vođenja disciplinskog postupka i tužena obavezana da tužioca vrati na rad na radno mesto na kome se nalazio pre donošenja navedenih odluka kao i da mu nadoknadi troškova postupka. Navedena presuda postala je pravnosnažna i izvršna, a tužilac je vraćen na rad kod tužene 23.03.2002. godine. Tužiocu je stavljena na teret povreda radne obaveze iz člana 50. stav 1. tačka 1. Zakona o unutrašnjim poslovima RS jer je odbio da ode na izvršenje bezbednosnog zadatka na područje AP KiM iz privatnih razloga kako je to i naveo u pismenoj izjavi od 10.05.1999. godine. Tužilac je kod tužene bio raspoređen na poslovima policajca i sa poslova policajca je po potrebi bio angažovan na izvršenje posebnih zadataka dok su ti zadaci trajali. Nije postojao stalni sastav - posebna jedinica policije. Dok je bio angažovan na tim poslovima primao je uvećanu zaradu za koeficijent 0,85 po Pravilniku o platama radnika MUP-a, a isplaćivane su i dnevnice za broj dana angažovanja. Nije bio premeštan niti privremeno upućivan na rad u drugu organizacionu jedinicu ministarstva van područja matičnog sekretarijata. Nakon izricanja mere prestanka radnog odnosa vratio se u VV da živi sa roditeljima koji su penzioneri i imaju ukupno oko 12.000,00 dinara mesečne penzije. Nije vređan ni ponižavan od strane kolega na poslu, ni od strane pretpostavljenog, ovde tuženog, BB, jer se nije ni nalazio u Subotici, a nije ni ponižavan od strane prijatelja sa kojima se družio van radnog odnosa. Nije imao zdravstvenih problema niti se javljao lekaru. Odluke tužene nisu izazvale ozbiljniji psihički poremećaj kod tužioca. Nakon prestanka radnog odnosa tužilac se nije prijavio Zavodu za tržište rada kao nezaposleno lice, nije bio korisnik novčane naknade nije tražio zaposlenje, a radna knjižica se nalazila kod njega.

Na ovako utvrđeno činjenično stanje, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili kako primarni tako i eventualni tužbeni zahtev tužioca

kako primam tako i eventualni tužbeni zahtev tužiocu.

Pravnu posledicu poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa predstavlja uspostavljanje predašnjeg stanja, u vidu naknade štete u visini izgubljene zarade i uplate doprinosa za obavezno socijalno osiguranje. Međutim, u konkretnom slučaju tužilac, kako to pravilno zaključuju nižestepeni sudovi nema pravo na ovakav vid naknade štete. Naime, poništaj rešenja o prestanku radnog odnosa usledio je iz razloga zastarelosti vođenja disciplinskog postupka. Međutim, kako je utvrđeno da je tužilac svojom krivicom izvršio težu povredu radne obaveze jer je neopravdano odbio da krene na izvršenje bezbednosnog zadatka, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da ne postoji osnov da tužilac kao zaposleni ostvari naknadu štete zbog izostale zarade. Prema odredbi čl.50. stav 1. tač.1. Zakona o unutrašnjim poslovima RS povreda radne dužnosti se ogleda u neizvršenju ili omalovažavanju naređenja starešine izdatog u vršenju ili povodom vršenja službenih poslova. U ovom slučaju, a kako je to utvrđeno u postupku pred nižestepenim sudovima, tužilac je odbio naređenje komandira stanice da ode na izvršenje bezbednosnog zadatka na područje AP KiM. Tužilac je kao policajac bio dužan da u smislu čl.7. stav 2. Uredbe o unutrašnjim poslovima za vreme ratnog stanja izvršava sva naređenja starešine bilo da su ona data usmeno ili pismeno. U situaciji kada je utvrđeno da je tužilac svojom krivicom izvršio težu povredu radne obaveze jer je neopravdano odbio da krene na izvršenje bezbednosnog zadatka, nema osnova za dosuđivanje naknade štete zbog izostale zarade. Osim toga, tužilac je svojim radnjama doprineo nastanku štete jer se nije prijavio Zavodu za tržište rada kao nezaposleno lice niti je tražio zaposlenje. Tužilac, kako je to utvrđeno u toku postupka, nije pretrpeo povredu ugleda i časti jer nije ni vređan ni ponižavan od strane kolega na poslu ni od strane pretpostavljenog, ovde tuženog BB, kao ni od prijatelja sa kojima se družio van radnog odnosa, pa mu ni po tom osnovu ne pripada pravo na naknadu štete.

Iz iznetih razloga, odlučeno je kao u izreci, u smislu člana 405. stav 1. ZPP.

Predsednik veća-sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

VS